

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: Z. V., bytem O., zastoupeného: JUDr. Judita Jakubčíková, advokátka, se sídlem Krameriova 139, 339 01 Klatovy, proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen ČSSZ), v řízení o žalobě ze dne 3.9.2013 proti rozhodnutí žalované ze dne 2.7.2013 č.j. X o starobní důchod,*

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 3.9.2013 se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 2.7.2013 č.j. X, protože s ním nesouhlasí, neboť byl napadeným rozhodnutím na svých právech dotčen zejména tím, že je naprosto nepřehledné, chaotické a v podstatě v každém odstavci si odporující, přitom rozhodnutí podle správního řádu má být takové, aby tomu účastník řízení v daném případě v plném rozsahu mohl porozumět. Namítal, že mu byl plný invalidní důchod přiznán 22.5.1987 (předtím mu 17.1.1986 byla přiznána nemoc z povolání), nikdo nevzal do úvahy skutečnost, že do doby přiznání invalidního důchodu tedy za téměř 1,5 roku musel vykonávat stejně těžkou a složitou práci, jak tomu bylo v době, kdy mu byla nemoc z povolání zjištěna, s čímž se žalovaná vůbec nezabývala a toto období nebylo zahrnuto do jeho hrubých výdělků, ze kterých měl být vypočten správný průměrný měsíční výdělek, když i v tomto období pracoval. Navíc dle něho žalovaná dosud nezjistila, jaká byla ztráta na jeho důchodu od 17.1.1986 do května roku 1989; v jednom odstavci tvrdí, že mu vznikl nárok na starobní důchod od 13.6.1993, aby vzápětí v jiném

odstavci uvedla, že mu nárok na starobní důchod vlastně nevznikl. Také namítal, že pokud by mu byl přiznán invalidní důchod následkem nemoci z povolání, bylo by mu provedeno doplacení do jeho průměrného výdělku před vznikem nemoci a jeho invalidní důchod by byl vyšší než důchod starobní; pokud dovršil důchodový věk 60 let a to v roce 1993, zcela jistě by invalidní důchod, který se měl podle žalované přeměnit na starobní důchod, byl nepochybně vyšší, než uvádí žalovaná. Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 2.7.2013, vrácení věci žalované a také, aby byla žalovaná povinna mu uhradit náklady řízení bez specifikace. (*K žalobě připojil následně i kopii napadeného rozhodnutí.*)

Pravomocným usnesením ze dne 10.9.2013 č.j. 1Ad 47/2013-7 Městský soud v Praze postoupil věc Krajskému soudu v Plzni jako místně příslušnému s ohledem na bydliště žalobce v Klatovech, jelikož žaloba byla adresována a doručena dne 6.9.2013 zmíněnému Městskému soudu v Praze. Zdejšímu soudu byla předmětná žaloba doručena dne 14.10.2013.

Napadeným rozhodnutím ze dne 2.7.2013 žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila *rozhodnutí č. I ČSSZ č.j. X ze dne 7.5.2013*, jímž mu zamítla žádost o starobní důchod podle § 68 zákona č. 155/1995 Sb., o *důchodovém pojištění*, účinnost od 1.1.1996 (dále jen **zdp**), a § 55 zákona č. 100/1988 Sb., o *sociálním zabezpečení*, účinnost od 1.10.1988 (dále jen **zákon**), s odůvodněním, že starobní důchod by činil ke dni vzniku nároku, tj. k 13.6.1993, měsíčně 3.027,-Kč a invalidní důchod k uvedenému datu činil 3.040,-Kč; ke dni, od něhož by výplata vzhledem k prekluzi náležela, tj. k 26.11.2007, by měsíčně výplata starobního důchodu činila 9.744,-Kč a invalidní důchod by k tomuto datu činil 9.773,-Kč, proto vzhledem k tomu, že invalidní důchod je vyšší, nárok na starobní důchod žalobci zanikl; rovněž bylo uvedeno, že podle právních předpisů účinných před 1.1.1996 se náhrada za ztrátu na důchodu podle zákoníku práce nezahrnuje do průměrného měsíčního výdělku, takže vyplacenou částku nelze pro důchodové účely hodnotit. *V odůvodnění rozhodnutí ze dne 2.7.2013* žalovaná mimo jiné uvedla, že žalobci byl od 22.5.1987 přiznán plný invalidní důchod podle § 25 zákona a zdůraznila, že důchodového věku podle § 21 zákona, který činil 60 let, dosáhl žalobce dne 13.6.1993, ale možnosti požádat o přiznání starobního důchodu využil žalobce až dne 26.11.2012, kdy uplatnil žádost o jeho přiznání dle § 29 odst. 1 zdp od vzniku nároku, proto byl starobní důchod vyměřen nejprve podle předpisů platných k dosažení důchodového věku žalobce, tj. dle zákona č. 100/1988 Sb., a činil měsíčně 3.027,-Kč, což je méně než plný invalidní důchod náležející ve výši 3.040,-Kč. Navíc nárok na výplatu důchodu vzniká nejen splněním podmínek pro vznik nároku na důchod a na jeho výplatu, ale též podáním žádosti o důchod, tudíž mohla být výplata starobního důchodu přiznána nejdříve pět let od uplatnění nároku na starobní důchod dne 26.11.2012, tedy nejdříve od 26.11.2007 a nikoli již od 13.6.1993, jak požadoval žalobce, proto výše starobního a plného invalidního důchodu byla porovnána ke dni 26.11.2007, kdy měsíčně činila výše starobního důchodu 9.744,-Kč oproti invalidnímu důchodu, který činil 9.773,-Kč, tedy byl vyšší, proto nárok na starobní důchod žalobci zanikl a náležel mu dále plný invalidní důchod až do 31.12.2009, kdy byl přeměněn na důchod starobní v dosavadní výši plného invalidního důchodu (*změna zdp zákonem č. 306/2008 Sb.*). Dále byl nárok žalobce na starobní důchod posouzen dle § 29 odst. 1 a 3 zdp k 1.1.2010, tj. účinnost změny zdp, k němuž byla žalobci započtena veškerá doba pojištění získaná od 1.10.1948 do 12.6.1993, tj. do dovršení důchodového věku 60 let, což je celkem 41 roků a 326 dnů, jak je patrné z osobního listu důchodového pojištění ze dne

14.3.2013 (dále jen **OLDP**), kdy mu byla zhodnocena veškerá doba pojištění dle evidence ČSSZ a jako náhradní doba pojištění pobírání invalidního důchodu od 22.5.1987 do 12.6.1993 (hodnotí se pouze v rozsahu 80%), ale nebyla hodnocena doba od 13.6.1993 do 31.12.2009, neboť se jedná o náhradní dobu pobírání plného invalidního důchodu po vzniku nároku na starobní důchod a tato doba se ve smyslu § 33 odst. 2 s přihlédnutím k § 61a zdp nezapočítává do doby pojištění, takže pro účely výpočtu důchodu se doba pojištění snížila pro pobírání invalidního důchodu o 442 dní na 40 roků a 249 dní. Starobní důchod vypočítaný dle § 29 odst. 1 a následujících zdp (11.886,-Kč) je dle § 58 zdp vyšší, než starobní důchod vzniklý přeměnou invalidního důchodu (10.992,-Kč), proto byly ode dne přiznání starobního důchodu dle § 29 zdp s jeho doplatkem zúčtovány částky vyplacené na starobním důchodu, jehož nárok vznikl podle článku II bodu 5 zákona č. 306/2008 Sb., a který žalobci od téhož dne nenáležel, když nárok na vyšší starobní důchod vznikl v důsledku nové právní úpravy přijaté s účinností od 1.1.2010, kdy výpočet důchodu dle zákona č. 155/1995 Sb. je výhodnější než výpočet důchodu podle zákona č. 100/1988 Sb. Závěrem bylo konstatováno k připomínce žalobce, že mu nebyla správně za 25 let vypočítána náhrada za ztrátu na důchodu, že tato problematika nepatří do kompetence ČSSZ, když při výpočtu důchodu nebylo možno dle právních předpisů účinných před 1.1.1996 započítat náhradu za ztrátu na důchodu podle zákoníku práce z důvodu nemoci z povolání zjištěné v roce 1985 a vyplácenou Lesy České republiky, s.p., ředitelství Hradec Králové (zaměstnavatel), neboť předpisy o sociálním zabezpečení platné do 31.12.1995 to neumožňovaly a neumožňují to ani předpisy platné od 1.1.1995 (pozn. soudu: *správně od 1.1.1996*) o důchodovém pojištění, proto nebylo námitkám vyhověno.

*Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření dne 19.12.2013 uvedla totožné rozhodné skutečnosti obsažené i v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 2.7.2013, na něž soud pro stručnost odkazuje s ohledem na shora citované. Bylo však zdůrazněno, že plný invalidní důchod byl v obou případech vyšší než důchod starobní, proto nárok na starobní důchod žalobci zanikl, neboť dnem úpravy výplat důchodů pro souběh zanikají nároky na důchody, které se nevyplácejí. Žalovaná tedy vydala rozhodnutí č. I. ze dne 7.5.2013, jímž zamítla žádost žalobce dle ust. § 68 zdp a protože od 1.1.2010 nabyt účinnosti zákon č. 308/2006 Sb., kterým se mění zákon o důchodovém pojištění č. 155/1995 Sb., byl invalidní důchod žalobce od 1.1.2010 přeměněn na starobní důchod, neboť již dovršil 65 let věku. K námitce žalobce týkající se nehodnocení náhrady za ztrátu na důchodu do vyměřovacího základu žalovaná sdělila, že předpisy důchodového pojištění (sociálního zabezpečení) platné před 1.1.1996 (§ 11 odst. 2 vyhl. 49/1988 Sb.) a po 31.12.1995 (§ 16 odst. 3 zdp), tj. po 1.1.1996, taxativně stanoví, jaké příjmy jsou započitatelné do vyměřovacího základu pro výpočet důchodu a z nich však vyplývá, že náhrada za ztrátu na důchodu není příjmem, který by bylo možné pro výši důchodu hodnotit. S odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) žalovaná neuznala oprávněnou ani námitku žalobce ohledně nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí, setrvala na svém rozhodnutí ze dne 2.7.2013 a navrhla zamítnout žalobu jako nedůvodnou, neboť bylo rozhodováno v souladu s platnými právními předpisy.*

Ze zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 2.7.2013 bylo žalobci doručeno dne 10.7.2013 a obsah spisu odpovídá skutečnostem uvedeným v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření žalované ze dne 19.12.2013. Rozhodnutím č. II ze dne 7.5.2013 žalovaná žalobci přiznala podle § 29 odst. 1

zákona č. 155/1995 Sb. starobní důchod od 1.1.2010 ve výši 11.886,-Kč (*výplatní termín vždy 22. dne v měsíci*). Dále ze založené kopie rozsudku Okresního soudu v Klatovech ze dne 23.2.2005 č.j. 7C 278/2001-232 mimo jiné vyplývá, že žalobce byl uznán (plně) invalidním v důsledku obecných příčin (*nikoli pro zjištěnou nemoc z povolání*) a nárok na náhradu za ztrátu na výdělků podle § 195 zákoníku práce žalobci tedy nevznikl; protože ale při výpočtu invalidního důchodu bylo vycházeno z výdělků nižších, neboť po zjištění nemoci z povolání byl od 5.4.1985 převeden na méně placenou práci, mohla mu v důsledku této skutečnosti vzniknout ztráta na důchodu ve smyslu § 195a) zákoníku práce, proto byla žalovanému (Lesy České republiky) uložena povinnost zaplatit žalobci jako náhradu za ztrátu na invalidním důchodu částku 10.256,-Kč a v době, kdy byl žalobci vyměřován invalidní důchod, předpisy o sociálním zabezpečení neumožňovaly při výpočtu dávek důchodového zabezpečení vzít v úvahu částky, které žalobce pobíral jako náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti. Také ze založeného *protokolu o jednání ONV Klatovy ze dne 4.5.1987* vyplývá, že žalobce byl od 9.4.1987 uznán plně invalidní pro ischemickou chorobu srdeční, nikoli pro zjištěnou nemoc z povolání.

Následně *žalobce v podání ze dne 18.2.2014* setrval na podané žalobě a důvodech v ní uvedených, vyjádřil svůj názor v této věci, nesouhlasil s argumentací žalované k problematice pojmu nesrozumitelnost rozhodnutí soudního rozhodnutí, který NSS vztáhl i na správní rozhodnutí. Kdyby totiž správní orgán mohl vydávat nesrozumitelná a nejasná rozhodnutí a pak by se odvolával na správní soud, pak by správní orgán mohl vydávat jakákoliv nesrozumitelná rozhodnutí a to zcela bez jakéhokoliv postihu či nápravy, což je naprosto nepřijatelné; již jen z tohoto důvodu by mělo být žalobě vyhověno. Dále byla připojena kopie potvrzení od Krajského ústavu národního zdraví v Plzni ze dne 17.1.1986 vypracované jeho právním odborem, kde je výslovně uvedeno, že se u žalobce jedná skutečně o chorobu z povolání, se kterou mělo být počítáno již při přiznání invalidního důchodu a následně i důchodu starobního, rovněž mělo být přihlédnuto i k náhradě, která jednoznačně představuje rozdíl mezi dřívějším výdělkem před přiznáním choroby z povolání a přiznaným důchodem.

V reakci na podání žalobce *žalovaná dne 10.3.2013* odkázala na své vyjádření ze dne 19.12.2013 a zdůraznila, že vycházela z posudku lékaře Posudkové komise sociálního zabezpečení ONV v Klatovech ze dne 4.5.1987: žalobce je plně invalidní od 9.4.1987, ale nejednalo se o invaliditu následkem pracovního úrazu nebo choroby z povolání.

Z vyžádaného *posudkového spisu vedeného ohledně žalobce* nyní Okresní správou sociálního zabezpečení Klatovy (dále jen OSSZ) vyplývá, že žalobce, který byl přítomen jednání dne 4.5.1987, byl uznán plně invalidní od 9.4.1987 dle § 25 odst. 3 písm. a) zák. č. 121/1975 Sb. pro ischemickou chorobu srdeční, jak uvedeno i shora.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, v platném znění (dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy,

(dále jen *správní orgán*). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Podle ustanovení čl. II bodu 5 zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění s účinností od 1.1.2010 zákon č. 155/1995 Sb. a zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, se stanoví, že dosáhl-li poživatel plného invalidního nebo částečného invalidního důchodu 65 let věku před 1.1.2010, zanikne mu nárok na plný invalidní nebo částečný invalidní důchod dnem 1.1.2010 a současně mu tímto dnem vznikne nárok na starobní důchod ve výši dosud vypláceného plného invalidního nebo částečného invalidního důchodu.

Dle § 28 zdp má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně. Podle § 29 odst. 1 písm. a) zdp (*platného od 1.1.2010*) má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 25 let a dosáhl aspoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (dále jen *důchodový věk*) před rokem 2010.

V této věci rozhodl soud o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.), protože účastníci projevíli s takovým postupem souhlas.

Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů. Soud pak na základě všech shora zjištěných skutečností dospěl k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované není důvodná* s ohledem na níže uvedené. Žalobce dosáhl důchodového věku dne 13.6.1993, v té době byl poživatel plného invalidního důchodu a po dosažení důchodového věku si nepodal žádost o přiznání starobního důchodu dle tehdy platného zákona č. 100/1988 Sb., ale požádal o starobní důchod až dne 26.11.2012. Protože splňoval zákonné podmínky pro přiznání požadovaného důchodu, žalovaná mu vyhověla rozhodnutím č. II ze dne 7.5.2013, jímž mu přiznala podle § 29 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. starobní důchod od 1.1.2010 ve výši 11.886,-Kč a díky nové úpravě tohoto zákona mu i vyplatila dle § 55 odst. 1 a 2 zdp (*Nárok na důchod nezaniká uplynutím času. Nárok na výplatu důchodu zaniká, uplynutím pěti let ode dne, za který důchod náleží.*) zpětně 5 let od podání žádosti, tj. od 26.11.2007, rozdíl mezi vypláceným důchodem a nově vypočteným důchodem, když dle předchozí úpravy nárok na výplatu důchodu zanikl uplynutím tří let. V odůvodnění napadeného *rozhodnutí ze dne 2.7.2013* i předcházejícího *rozhodnutí č. I ze dne 7.5.2013* žalovaná postup při přiznání starobního důchodu dostatečně podrobně a srozumitelně popsala, stejně tak vysvětlila i důvody svého postupu i ohledně stanovení výše důchodu, v čemž soud neshledal pochybení, která by odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí a případně i jemu předcházejícího rozhodnutí. Žalovaná rozhodla v souladu s platnými právními úpravami citovaných zákonů v příslušné době, zohlednila obsah veškerých evidenčních materiálů a jejich obsah uvedla do OLDP, který byl žalobci doručen s rozhodnutím, ani při výpočtu výše tohoto důchodu soud neshledal pochybení.

Soud nemohl vyhovět žalobě s požadavkem na zrušení napadeného rozhodnutí žalované s ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti i přes žalobcem opakovaně vyjádřené přesvědčení o správnosti jeho názoru, že nebylo rozhodnuto správně. ČSSZ tedy

nepochybila, když námitky žalobce zamítla a dostatečným i srozumitelným způsobem se s nimi vypořádala v odůvodnění rozhodnutí ze dne 2.7.2013, v němž pečlivě a dostatečně srozumitelně vysvětlila postup ohledně vyřízení žádosti žalobce ze dne 26.11.2012, citovala i příslušná ustanovení zákona, aby bylo patrné, čím se řídila při rozhodování. Neznamená však, pokud pojištěnec obsah rozhodnutí plně nepochopí a nerozumí mu, že takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné; k tomu soud toliko poznamenává, že zákonné předpisy důchodového a sociálního zabezpečení jsou pro běžného občana ne vždy zcela srozumitelné a pochopitelné, ale příslušné předpisy nevytváří ani ČSSZ ani soud, i když jsou povinni jejich znění respektovat a při rozhodovací činnosti se jimi řídit a aplikovat je. Soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou a plně se ztotožnil s odůvodněním napadeného rozhodnutí, stejně tak i s vyjádřením žalované, na což pro stručnost odkazuje, jelikož uvedené odpovídá platné právní úpravě a je známo všem účastníkům.

Žalobce neprokázal důvodnost žaloby, jelikož neprokázal, že žalovaná v jeho věci nepostupovala v souladu s příslušnými zákony, tedy zejména zákonem č. 155/1995 Sb. a č. 100/1988 Sb., přestože je přesvědčen o opaku. Nelze však přehlédnout, že záleželo pouze na žalobci, kdy po dosažení důchodového věku podá žádost o starobní důchod a k jakému datu bude požadovat jeho výplatu, jelikož podmínkou je podání žádosti pojištěncem, pokud změna vyplácené důchodové dávky nevyplývá přímo ze zákona jako v případě transformace invalidního důchodu na starobní důchod od 1.1.2010 u pojištěnců, kteří dosáhli 65 let věku. Pokud žalobce nebyl dostatečně informován, nic mu nebránilo v tom, aby se obrátil na příslušnou OSSZ, kde by mu bylo podáno dostatečné poučení i sdělení potřebného postupu např. o přiznání starobního důchodu dle příslušného zákona. Pokud se jedná o žalobcem namítanou uznanou chorobu z povolání, jež neznamenal automaticky přiznání invalidity a která nebyla příčinou uznání jeho plné invalidity, což mu bylo známo již z jednání ze dne 4.5.1987, kdy byl osobně přítomen posouzení zdravotního stavu a rovněž mu bylo známo již z citovaného rozsudku Okresního soudu v Klatovech ze dne 23.2.2005 č.j. 7C 278/2001-232, že předpisy o sociálním zabezpečení neumožňovaly při výpočtu dávek důchodového zabezpečení vzít v úvahu částky, které žalobce pobíral jako náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti či ztrátu na důchodu, tyto námitky jsou tudíž zcela liché.

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto *žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.* (soud zamítne žalobu, není-li důvodná), jak vyplývá z výroku I. rozsudku, jelikož *napadené rozhodnutí žalované ze dne 2.7.2013 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, když žalobce neprokázal jím tvrzené pochybení žalované a dostatečným způsobem se žalovaná vypořádala i se všemi jeho námitkami proti rozhodnutí č. I ze dne 7.5.2013.

Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o

kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. ledna 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně